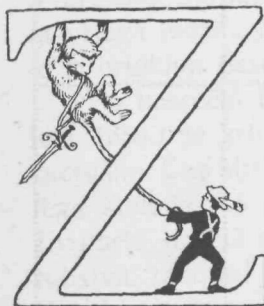

IVO TROŠT:

Nenavada in navada.

ačetkom stvarjenja je bil medved dosti lepša žival kot danes. Imel je velika ušesa in lep, metlast rep. Tudi ni še vedel, kako sladak je med ter je zato s sladkosnedci zmerjal ljudi in živali, ki so iztikali za to slaščico. Ljudje so ga hoteli siloma pripraviti k uljnaku, da bi okušal med. Zgrabili so ga za ušesa in vlekli zanje k posodi s podrtim satovjem. Neki previden človek je pa že presodil naprej, da medveda ne bodo pripravili k medu; preveč se je branil in umikal, dasi so se ob tem natezala ušesa do skrajnosti. Previdni človek vzame torej kos satovja in nagloma z njim pomaže medvedu smrček. Tedaj se pa medvedu ušesa utrgajo, in zver zbeži s prikrajšanimi uhlji v goščavo.

Dobro se mu je zdelo, da je ušel ljudem, ki so se hoteli maščevati za njegovo posmehovanje s sladkosnedci. Zato se je samozadovoljno oblizoval, kakor da je založil šapo najbolj slastno dišečih lesnik. Toda samozadovoljnost je bila toliko večja, kolikor bolj je jezik okušal med na smrčku, ki je bil vedno slajši. Kosmatinec se domisli, da je pri uljnaku dišalo prav tako prijetno, kakor diši sedajle njegov smrček. Čudna slast mora biti to, ki spravlja človeka v dobro voljo in še slajšo samozavest. Zato sklene, da bi ne škodovalo, ko bi se naužil te slasti do sita, za vse življenje ali vsaj za dlje časa. Hiti torej nazaj k čebelam, polize med, razbije panje in uživa nepoznano sladkost. Čebele ga pikajo, a on jih otepa s taco, kakor da se brani muham. Ljudje ga dražijo s sladkosnedcem, medved se pa masti z medom, da se mu srce široko smeje v prsih.

Izpočetka nekateri kar niso mogli verjeti, da se je medved tako hitro prelevil v največjega sladkosnedca. Ko so pa videli, da mu je res samo za med in da mu ga ne bo kmalu dovolj ter da zver kosmatinska že potresa uljnjak, ker misli, da je kje med lesom še skrit med, so začeli medveda odganjati, kakor so mogli, s koli, vilami, kosami in enakim nerodnim orodjem, ki se je medved zmenil zanje, kakor da poleti kdo s pahljajačo odganja vročino od njegovega kožuha. Pogumnejši so ga zgrabili celo za rep in ga vlekli od sladke strdi. Kaj še! Tudi to ni zaleglo nič. Vlekli so in vlekli, pa živali le niso premaknili z mesta.

Slednjič se rep utrga.

Medved zamomlja nevšečno in ko vidi, da ni več medu, odhlača počasi v gozd; prej pa še obljubi, da se zopet vrne, ko bodo čebele nanesele medu, ker je zares dober.

Odtlej ima medved kratka ušesa in kratek rep. Za medom pa iztika povsod, čeprav dobi zato marsikatero gorko po kožuhu. To ga ne po-

boljša več, naj je še tako živo prepričan, da je bilo zanj bolje prej, ko se še ni navadil medene sladkobe.

Vsak dan ga spominjajo ušesa in rep njegove slabosti. Zato živi v podzemeljskih jamah skrit in pride na solnce samo, kadar je lačen, pa vselej sam, ker ne mara, da bi se mu posmehovale druge živali in ga dražile, kako so mu prikrajšali rep in ušesa.

L. O.:

Namesto Sahare — morje!

Največja puščava na svetu je Sahara v Afriki. In sedaj se bavijo zemljepisci z načrtom, kako bi to največje peščeno morje na zemeljskem površju — ali pa vsaj njega del — izpremenili v pravo morje.

Zemljepisna znanost že itak trdi, da je bila Sahara v predzgodovinski dobi morje, in ogromna puščava res še danes kaže nekdanje sledove morskega dna.

Ena četrtnina puščave v severo-zapadni Afriki s površino nad 150.000 m² leži 50 metrov pod morsko gladino. Ta del bi spojili s severnim afriškim obrežjem s kanalom, dolgim 100 kilometrov. Pospeševalci tega načrta trdijo, da bi novo morje imelo za promet silen pomen, pa tudi za civilizacijo, znanost, turistiko in kolonizacijo. Seveda je treba za to silno denarja, in zato se trudijo, da bi dobili skomine po Sahari Francozi, ki imajo denar in pa največ sedanje puščave v svoji lasti. Vendar pa gledajo učenjaki jako boječe na ta načrt. Nekaj jih je, ki se boje za vso Evropo, če bi Saharo res poplavelo morje. Mislijo, da bi se podnebne razmere cele severne Evrope, zlasti Belgije, Anglije, Holandije, Švedske, Norveške, Danske in Finske jako izpremenile. Tam bi postalo po njih mnenju podnebje dokaž hladneje, mrzlo, kolikor ne bi slabega vpliva popravila morska struja iz Ameriškega zaliva.

Drugi pa zopet mislijo, da bi prelivanje tako ogromne množine vode premestilo težišče zemeljske oble in premenilo ležo zemeljske osi. Do takrat, ko bo zbran denar za ta čudni načrt, bodo pač imeli tudi učenjaki časa dovolj, da zrelo proučijo in premislijo zadevo.

Sicer je pa to zopet lep dokaz, kako znanost napreduje, kako more zemlji izpreminjati obliko in podobo. A znanost sama ob sebi tudi ne zmore vsega — treba ji je denarja! Pač res: Denar — sveta vladar!

